



Kilenc
PERC

18+

Párizs könyvek

BETH FLYNN

BETH FLYNN

Kilenc
PERC

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Jimnek, a lelki társamnak és az örök legjobb barátomnak.
Ő mindig hitt bennem – még akkor is, amikor én nem.*

Protegnus

— 2000 NYARA —

MÉG SOHASEM LÁTTAM KIVÉGZÉST. Legalábbis törvényeset nem. A balomon ült a férjem. A jobbomon pedig a *Rolling Stone* magazin újságírója, akit Leslie Cowannek hívtak, és idegesen fészkelődött. Rápillantottam. Biztosra vettem, hogy ő még semmilyen kivégzést nem látott. A magazin következő száma híres motorosokról szól majd. Úgy gondolták, hogy érdekes lenne belevenni egy igazi motoros történetet is. Egy olyan lányét, akit egy motoros banda rabolt el 1975-ben.

Az a lány én voltam.

Leslie-n még mindig látszottak a három héttel korábbi baleset nyomain. Kivették a varratokat a homlokából, de vékony piros vonal mutatta a vágás helyét. Már nem volt olyan fekete a szeme körül, mint eddig, ám nyilvánvaló volt, hogy nemrég még két hatalmas monoklija volt. Az orráról szinte teljesen eltűnt a duzzanat, egy szájszész pedig pótolta a kitört fogait.

Amikor nekiláttunk az interjúnak, azt mondta nekem, hogy teljes őszinteséget vár el tőlem a kivégzésre váró férfival kapcsolatban. Az elmúlt három hónapot Leslie-vel töltöttem, és szinte semmit sem tartottam magamban erről a kapcsolatról. A mai nap várhatóan az interjú csúcspontja, amikor Leslie lehetőséget kap rá, hogy megértse, min mentem keresztül valójában. Hogy a kellemetlen oldalát is meglássa az egésznek.

Persze, egy ember halála elvileg nem csak „kellemetlen”.

De a halálraítélttel együtt én is tudom, hogy azt kapja, amit megérdemel. Különös érzés ez. Azt hittem, hogy a tudat megkönnyíti majd a dolgot, de mégsem. Azt hittem, hogy lelki sebek nélkül megúszom a kivégzését. Saját magamat csaptam be.

Ugyan már tizenöt éve nem voltunk együtt, még mindig éreztem iránta valamit. Ő volt az első szerelmem. Igaz szerelem volt. Sőt, ő az elsőszülött gyermekem vér szerinti apja, bár sohasem találkoztak. Ő nem akarta látni a lányát. És a lelkem mélyén egyetértettem vele.

Félrehúzták a függönyt. Hirtelen úgy éreztem, hogy egyedül vagyok a kis szobában. A hatalmas üvegablakon keresztül ráláttam az üres gurulós hordágyra. Utánaolvastam, mi szokott történni egy kivégzésen. Már odaszíjazva kellett volna feküdnie, mire felmegy a függöny, nem? Biztos ez a dolgok hivatalos menete. Ő viszont sohasem tartotta be a szabályokat. Eltöprengtem, vajon mivel győzte meg a végrehajtókat, hogy engedjenek ebből a fontos részletből.

Összereztem, amikor észrevettem, hogy valaki belépett a sterilnek tűnő helyiségbe. Ő volt az. Két kísérővel, egy felügyelővel és egy orvossal. Se pap, se lelkész. Ő kérte így.

Ő.

A neve Jason William Talbot. Vicces, hogy milyen normálisan hangzó név. Már majdnem huszonöt éve ismerem, de csak a tizenöt

évvel ezelőtti letartóztatásakor tudtam meg a közepső és a vezetéknevét. Már ha ez az igazi neve. Még mindig nem voltam benne biztos.

Nekem mindig csak Grizz volt. A Grizzly rövidítése, amit a tekintélyes természetével és az agresszív modorával érdemelt ki. Grizz hatalmas és jelentőségteljes pasas. Durván jóképű. Testét a nyakától a lábujjáig tetoválások borítják. Óriási kezével könnyedén képes bárki légcsővét elszorítani. Tapasztalatból tudom. Átélttem, hogy mire képesek azok a kezek. Most sem bírtam levenni róluk a szememet.

Nincsenek hozzátartozói. Csak én. Pedig én nem is vagyok a hozzátartozója.

Rögtön megéreztem, hogy észrevett. Kezéről az elbűvölő zöld szemére vándorolt a tekintetem. Fürkésztem, hogy vajon mit érezhet, de nem sikerült rájönnöm. Túl sok idő telt el azóta. Mindig is jól leplezte az érzéseit. Régen nyitott könyv volt előttem. Ma viszont nem.

Amikor rám nézett, felemelte bilincsbe vert kezeit, és a jobbójával megfogta a bal gyűrűsujját. Aztán az én kezem felé pillantott, de nem láthatta, mert az ölemben tartottam, és az előttem ülő eltakarta.

Vajon megtehetem neki ezt az utolsó szívességet? Nem akartam megbántani a férjemet. De figyelembe véve, hogy én vagyok Grizz közelgő halálának az oka, megszólalt bennem a réges-régi hang, hogy támogassam őt az utolsó pillanatokban. Ugyanakkor valamiféle kellemetlen bizsergést is éreztem, hogy hatalmam van felette. Most az egyszer végre nálam a labda, a döntés joga.

Talán végig nálam volt.

Éreztem, hogy a férjem megfogja a bal combomat, majdnem a térdemnél. Gyengéden megszorította. Felrémlt bennem a csaknem huszonöt évvel ezelőtti emlék, hogy valaki más szorítja meg a combomat. Egy keményebb, durvább kéz. A férjemre pillantottam, aki

egyenesen előrenézett ugyan, de érezte a tekintetemet. Alig láthatóan bólintott. Meghozta helyettem a döntést. Részemről rendben.

Levettem a vastag karikagyűrűmet, és felemeltem a bal kezemet, hogy Grizz lássa. Felfelé görbült a szája széle. Aztán a férjemre nézett, bólintott egyet, és megszólalt.

– Tudjuk le ezt a szarságot.

A felügyelő megkérdezte, van-e valami utolsó mondanivalója.

– Most mondtam – felelte Grizz.

Leslie észrevette, mi zajlik közöttünk.

– Mi az? – tátogta.

Nem foglalkoztam vele. Ez egy olyan része a történetemnek, ami nem fog bekerülni a cikkbe. Ugyan megesküdtem rá, hogy teljesen kitérülök, kellett néhány lényegtelen apróság, ami az enyém marad. Ez az egyik.

Grizz nem volt békés rab, ezért ugyanolyan gigantikus örököt rendeltek mellé, amilyen ő maga. Legnagyobb meglepetésükre viszont ma nem ellenkezett. Lefeküdt, és a plafont bámulta, amíg levették róla a bilincset, majd szorosan odaszíjazták az ágyhoz. Meg sem rezzen, amikor az orvos behelyezte az infúziós kanülöket, mindkét karjába egyet-egyet. Kigombolták az ingét, és EKG-tappancsokat raktak a mellére. Kíváncsi voltam, hogy miért nem tiltakozik, és vajon kapott-e valamilyen nyugtatót. De nem kérdeztem meg.

Grizz nem nézett körül. Csak behunyta a szemét, és meghalt. Kilencc percig tartott. Gyorsnak tűnik. Kevesebb mint tíz percbe telt. Nekem mégis egy örökkévalóság volt.

Egy néni elsírta magát az első sorban.

– Még csak bocsánatot sem kért – mondta a mellette ülő nőnek.

– Mert nem érezte szükségét – suttogta válaszul a másik.

Az orvos déli tizenkét óra tizenkilenc perckor nyilvánította halottnak Grizzt. Az egyik őr odament a nagy ablakhoz, és behúzta a függönyt. Ennyi volt.

Úgy tízen lehettünk a kis szobában. Amint elhúzták a függönyt, szinte mindenki felállt, és szó nélkül kísértált. Még mindig hallottam a néni sírását, miközben a kísérője átkarolta a vállát, hogy az ajtó felé vezesse.

Leslie rám nézett.

– Jól vagy, Ginny? – kérdezte a kelleténél kicsit hangosabban.

– Megvagyok – válaszoltam rá sem nézve. – Csak mára hagyjuk az interjút.

– Ja, persze, érthető. Már csak néhány kérdésem lenne, mielőtt befejezem a cikket. Találkozunk holnap.

A férjem odaállt mellém, és megfogta a kezemet.

– Az majd ráér, ha otthon leszünk – felelte helyettem. – Telefonon elérsz minket az interjú befejezéséhez.

Remegett a térdem. Visszaültem a székre.

Leslie már majdnem tiltakozni kezdett, amikor észrevette a férjem arckifejezését, és inkább lakatot tett a szájára, és mosolyt erőltetett magára.

– Oké, akkor majd vasárnap. Jó utat hazáig!

Azzal kiment a szobából.

Ketten maradtunk bent a férjemmel. Én is felálltam, hogy elinduljak, de képtelen voltam moccanni. Zokogva zuhantam a karjaiba. Gyengéden letett a földre, és leült velem, hogy magához húzzon. Így feküdtem az ölében, és sokáig sírtam. Nagyon sokáig.

Első fejezet

1975. MÁJUS 15-E VOLT. EGY ÁTLAGOS CSÜTÖRTÖK. Pont olyan nap, mint az összes többi. Nem volt benne semmi extra, és semmi olyan, ami akár csak egy kicsit is izgalmas.

Mégis ez volt az a nap, ami örökre megváltoztatta az életemet.

Kicsit korábban keltem reggel, és iskola előtt elvégeztem pár otthoni teendőt. Nem lett volna kötelező a házimunka, de hozzászoktam, hogy megcsinálok egyedül bizonyos dolgokat, amikből el akartam intézni párat. Gyorsan megreggeliztem – pirítós és egy pohár narancslé –, aztán bepakoltam a kis hátizsákomba. Igazából nem is hátizsák volt, hanem egy buggyos vászontáska vállra vehető madzaggal, amit könnyebben hordtam a hátamon. Kicsinek tűnt, de sok minden belefért.

Aznap reggel a pénztárcám került bele az ideiglenes jogsimmal és négy dollárral. Még nem voltam elég nagy ahhoz, hogy rendes jogsim legyen, mert alig három hónapja múltam tizenöt éves. Bepakoltam az olvasószemüvegemet, a hajkefémeket, az almás szájfényemet, két tampont, egy levél fogamzástárlót meg két tankönyvet: emelt

szintű geometriát és kémiát. Összehajtottam a lapokat az előző este megírt leckével, és bedugtam őket a könyvek lapjai közé. A többi iskolai holmimat odabent tartottam a szekrényben.

Csípőig érő trapézfarmert húztam makramé övvel, virágos parasztblúzzal és szandállal. Ugyanazokat az ékszereket vettem fel, amiket mindennap: ezüst karika-fülbevalót szoros barna nyakláncsal, amin békejeles medál lógott. Ugyan Dél-Florida volt és május, a reggelek még egy kicsit hűvösek tudtak lenni, ezért magamra kaptam egy piros-fehér poncsót, amit Delia kötött.

A nevelőapám, Vince vitt el a buszmegállóba. Sétálhattam volna, de messze volt a megálló, ezért valahányszor csak lehetett, elcsíptem Vince-t. Elvitt volna egészen az iskoláig, de ahhoz az ellenkező irányba kellett volna mennie, nekem pedig nem jelentett gondot a buszozás.

Talán Matthew-t is megkérhettem volna, hogy elvigyen, de valami éppen nem stimmelt vele. Ő egy végzős srác volt, akit korrepetáltam, és közel kerültünk egymáshoz. Nem jártunk, viszont tudtam, hogy érdeklődik irántam. A családjával is megismerkedtem. Igazából több időt töltöttem velük, mint a saját családommal. Matthew alig egy hete búcsúcsókot adott nekem este az ajtónk előtt. Most meg azt mondta, hogy már nincs szüksége korrepetálásra, és nincs ideje, hogy barátokozzunk. Azelőtt mindig felajánlotta, hogy hoz-visz a suliba. Úgy tűnik, hogy már nem. De említettem, hogy semmi bajom a buszozással.

– Szia, nagylány – köszönt el Vince, amikor kipattantam a rozoga furgonjából.

– Pá, Vince.

Átlagos tanítási nap volt. Nem futottam össze Matthew-val, így megmenekültem a feszengettől. Nem volt közös óránk, és más

emberekkel lógtunk együtt. Ettől még jó lett volna, ha megkérdezhetem, miért tört hirtelen derékba a barátságunk. Inkább kíváncsiságot éreztem, mintsem azt, hogy bántana a dolog. Hiszen csak egy sima jó éjt puszi volt.

Délután megírtam az összes leckét a suliban, így később elmehettem a városi könyvtárba. Ha maradt volna még házi, egyenesen hazamegyek vagy a Smitty'sbe. Amikor viszont nem akadt tanulnivalóm, imádtam elmenni a könyvtárba, hogy belemerüljek a könyvekbe. Már alsó tagozatos korom óta oda jártam, és minden ott dolgozóval összebarátkoztam. Ehhez csak egy másik buszra kellett szállnom iskola után. Elvileg mindig aláírt szülői engedély kellett volna hozzá, de engem már az összes buszsofőr ismert, Delia pedig év elején rábólintott. Olyan gyakran mentem a másik busszal, hogy végül már nem is kérték tőlem a papírt.

– Helló, Ginny. Látom, ma nincs házid – üdvözölt Mrs. Rogers, a könyvtárosnő, amikor beléptem az ajtón. Mosolyogva bólintottam neki, aztán a kartotékszekrények felé vettem az irányt. Régóta utána akartam nézni John Wilkes Booth könyveinek. Lincoln elnök meggyilkolásáról tanultunk az iskolában, amiről már az összes kötetet átnyalaztam az ottani könyvtárban. Kíváncsi voltam, hogy találok-e még valamit a városiban. Szerencsém volt.

Délután ötkor eljött az ideje, hogy nekilássak összepakolni, úgy-hogy felmarkoltam a három könyvem az asztalról, hogy elhozzam.

– Szeretnél telefonálni? – kérdezte Mrs. Rogers.

– Igen, köszönöm.

Mindig megengedték, hogy használjam az ottani telefont, és megkérjem Deliát vagy Vince-t a fuvarra hazafelé.

Vince biztos lemaradt a csomagok kézbesítésével, és még nem ért vissza a raktárba. Hagytam neki egy üzenetet, hogy haza kellene

vinnie a könyvtárból. Azért felhívtam Deliát is, akinek a munkahelyén nem vették fel a telefont. Ez több dolgot is jelenthetett: vagy már elment, vagy vásárlóval beszélt, vagy nem akarta felvenni a telefont, vagy a hátsó szobában volt éppen, és nem hallotta a csörgést. Előfordult már, nem nagy cucc.

– Rendben leszel, Ginny? – érdeklődött Mrs. Rogers. – Nem akarok úgy bezárni, hogy itt hagylak, ha nincs, aki elvisz. Én szívesen hazaviszlek.

Milyen aranyos! Mindig felajánlotta ezt, ha nem jöttek értem rögtön.

– Jaj, semmi gond, Mrs. Rogers. Átsétálok a boltba, és veszek egy üdítőt. Vince tudja, hogy ott talál, ha a könyvtár már bezárt.

Tehát így csináltam. Már vagy százszor volt ilyen. Vettem egy kólát, és kiültem a bolt elé, az ajtónak dőlve. Iszogattam a kólát, és anyyira elmerültem az egyik könyvemben, hogy szinte észre sem vettem, amikor elém kanyarodott egy zajos motor.

Csak akkor tudatosult bennem, hogy valaki hozzám beszél, amikor a motor leállt, és az illető elindult felém. Kuncogást hallottam, mielőtt megszólalt.

– Biztos jó kis könyv lehet, ha így belefeledkeztél. Azóta kérdegetem, hogy mit olvasol, amióta leszálltam, de meg sem hallottad.

Felpillantottam. Úgy nézett ki, mint egy átlagos motoros fazon. Közepes magasság, Borzas barna haj, ami a gallérját verdeste. Farmer volt rajta csizmával, fehér pólóval és bőrdzsekivel. Elmosolyodott, én pedig visszamosolyogtam rá.

– Történelem. Lincoln.

Csak ennyit feleltem. Nem voltam az a flörtölős fajta, és szerintem nem is akart ennél többet tudni. Rögtön lenéztem az ölemben kinyitott kötetre.

Biztos megelégedett a válaszómmal, mert nem mondott semmit, csak benyitott a boltba.

Perceken belül egy kólával jött ki. Leguggolt mellém, és belenézett a könyvembe, amíg kortyolta. Minden felvezetés nélkül elkezdett velem Abraham Lincolnról beszélgetni, és főleg Boothról. Érdekesnek találtam, amit mondott, úgyhogy becsuktam a könyvet, és most már csak rá figyeltem. Kedves és rendes fazonnak tűnt. Nem vártam volna egy motorostól.

A John Wilkes Boothról szóló beszélgetés hamarosan személyes fordulatot vett, de nem zavart. Megkérdezte, hány éves vagyok, és mintha őszintén megdöbben volna rajta, hogy tizenöt. Érdeklődött, hányadikos vagyok, melyik suliba járok, mi a hobbim s a többi. Úgy látszott, hogy nagyon érdekli.

– Hát akkor azt hiszem, hogy három év múlva kell visszajönnöm, ha el akarok hívni egy rendes randira, vagy ilyesmi – viccelődött.

Szent ég! Flörtölt velem. A fiúk is folyton flörtöltek velem a suliban. Ilyeneket mondtak:

– Hé, csajsz! Hogyhogy nem vagy vezérszurkoló? Pont olyan csinos vagy, mint ők.

Mindig felajánlották, hogy hazavisznek, és megkérdezték, hogy akarok-e velük lógni sulit után.

Mintha Matthew is érdeklődött volna irántam. A srác, akit korrepetáltam. Legalábbis két napja még úgy volt. Menő végzős, a sulitárfocistája. Rakétaembernek becézték. Aranyos volt, kedves, és két tárgyból megbukott. Angolból és matekból segítettem neki. Az az igazság, hogy kedvelem a srácokat, de Matthew kezdett hozzám nőni. Tetszett a csók. De nem akartam komoly barátot. Pláne olyat, aki ősszel elmegy főiskolára. Még túl sok a teendőm, mielőtt belemehetek egy komoly kapcsolatba.

Most viszont egy férfi flörtölt velem, nem pedig egy fiú. Rá kellett jönnöm, hogy nem kevés izgalommal tölt el az érdeklődése.

Sajnos nem tudtam, hogyan viszonyozzam a dolgot, ezért megint kinyitottam a könyvemet, és úgy tettem, mintha olvasnék, miközben beszélt.

– Amúgy miért üldögélsz itt a bolt előtt? – kérdezte, miután befejezte a kóláját. – Vársz valakit?

– Igen. A nevelőapám jön értem. Elvileg mindjárt itt lesz.

– Hát, én is hazavihetlek – állt fel, majd körülnézett. – Milyen messze laksz?

– Jaj, nem kell, köszi. Nem akarom, hogy idejöjjön, és ne találjon itt. Aggódna értem.

Ez nem volt igaz. Ha Vince nem találna itt, azt hinné, hogy Delia már elvitt, és egyszerűen hazamenne.

– Fel tudod hívni, hogy valaki elvisz? – javasolta, de meg sem várta a válaszomat. – Ültél már motoron? Tetszeni fog. Óvatosan vezettek. Lassan fogok menni, és rád adom a sisakomat.

Megint hallgattam, és csak néztem rá.

– Nem mintha tudnálak bántani, amíg mögöttem ülsz a motoron – tette hozzá nevetve. – Komolyan mondom, csak egy fuvar lesz hazáig. Ha nem akarsz elárulni, hol laksz, letehetlek a sarkon valahol a házatok közelében. Gyere, aranyozd be egy vénember napját!

Miért is ne? – gondoltam magamban, miközben próbáltam meg-saccolni a korát. Idősebb volt nálam, de nem tűnt vénembernek. Becsuktam a könyvemet, és felálltam.

– Szerintem ez így rendben lesz. A Davie Boulevardnál lakom, az I-95-ös úttól nyugatra. Kerülnöd kell miatta?

– Egyáltalán nem probléma.

Kidobta a kólásdobozt a kukába, aztán visszajött hozzám, hogy megtartsa a táskámat, amíg bepakoltam a könyvtári könyveket. Tett valami megjegyzést, hogy a cuccom talán nehezebb, mint én. Oda ment a motorjához, felkapta a sisakot a kormányról, és felém nyújtotta. A hátamra vettem a táskámat, és felvettem a sisakot. Nagy volt rám, úgyhogy szorosabbra húzta az állam alatt.

Átvette a lábát a motoron, beindította, majd felállt. Rájöttem, hogy azért áll, hogy könnyebben felülhessek mögé, ami simán sikerült is.

Rükvercbe kapcsolt, rajtam pedig izgalom lett úrrá, hogy egy idősebb pasi mögött ülök egy motoron. Nem vagyok az az aggódós típus, de reménykedtem benne, hogy hátha lát valaki ismerős. Később kiderült, hogy ez nem véletlenül jutott eszembe. Odakiáltottam neki, hogy a Smitty's bárnál tegyen le, és megkérdeztem, tudja-e, hol van a Davie Boulevardon. Bólintott.

Szerintem abban a pillanatban raboltak el hivatalosan.

Abba az irányba indultunk, amit mondtam neki. Egy piros lámpánál hátrafordult, és megkérdezte, hogy tetszik-e a motorozás. Bólintottam, mire nagyon hangosan kijelentette, hogy másik útvonalon fog vinni, hogy tovább tartson. De ne aggódjak, a Smitty'snél fog le tenni. Nem is aggódtam. Egy pillanatig sem. Ahhoz túlságosan élveztem az utat.

Egészen addig nem féltém, amikor már nyugat felé robogtunk a 84-es úton, és elhagytuk a kanyart a 441-es felé. Akkor nyilallt belém először a kétség. Beugrott, hogy még csak a nevét sem tudom, és hiába csevegtünk el a bolt előtt, ő sem kérdezte az enyémét. Ez hirtelen rettentően furcsának tűnt.

Felemeltem a fejemet, hogy egyenesen a fülébe kiabáljak.

– Hé, ez tényleg nagyon hosszú út lesz. Haza kéne érnem, különben a szüleim aggódni fognak.

Mintha meg sem hallotta volna.

Megint a támlának dőltem. *Ne ess kétségbe, ne ess kétségbe, ne ess kétségbe!* Még mindig rajtam volt a táskám, aminek vékony anyagán keresztül a könyvtári könyvek a húsomba vájtak. Ekkor vettem észre először a dzsekijét.

Egy koponya vigyorgott rajta sötéten, és mintha szarva lett volna. A koponyát egy ízlésesen takart meztelen nő ölelte át sötétbarna hajjal, frufruval és hatalmas barna szemekkel. Jobban megnézve láttam, hogy szoros barna nyakláncot visel, békejeles medállal. A nyakamhoz emeltem a kezemet. Pont olyan volt, mint az enyém. Mielőtt eltűnődhettem volna a különös egybeesésen, lejjebb vándorolt a tekintetem. Ijedten olvastam el a hátborzongató minta alatti feliratot.

A Sátán Serege.

Második fejezet

NEMSOKÁRA MEGTUDTAM, hogy mindössze hálaajándék vagyok egy hosszú beavató szertartás végén.

Rozoga műanyag széken ülve vettem szemügyre, mi van körülöttem. Magamhoz öleltem a táskámat, és próbáltam hozzászoktatni a szememet a halványuló fényhez. Tábor tűz égett, körülötte szedettvetett körben álltak az emberek. Utólag már fogalmam sincs, hogy nem láttam az arcukat, vagy túlságosan félttem ahhoz, hogy jobban megnézzem őket. Tudtam, hol vagyok, csak azt nem, hogy mit kezdjek ezzel. A helyzet súlyosságát felismerve azonnal imádkozni kezdtem. Kockáztatnom kellett volna, amikor még több ember és autó volt körülöttem. Le kellett volna ugranom menet közben a motorról. Még az is jobb lett volna, mint ami rám várt.

Emlékszem, hogy akkor kezdtem el szó szerint reszketni, amikor tudatosult bennem a valóság, és nyugat felé száguldottunk a 84-es úton.

Ezt az utat mára felújították és kiszélesítették, de 1975-ben még egy kezdetleges kétsávos volt. Most az I-595-ös autópályával párhuzamosan fut, ami seperc alatt levisz az Evergladestól az óceánpartig,

és mindenféle épületek szegélyezik: házak, iskolák, bevásárlóközpontok és benzinkutak. Annak idején viszont a semmi közepén haladt, és hírhedt volt a frontális ütközésekről. Szinte egyetlen pihenő sem volt rajta a Pete's nevű kis bár kivételével.

A Pete's mellett elhaladva émelygés lett úrrá rajtam. Tudtam, hogy utána már semmi sincs, csak a halálcsapdának is beillő Alligator Alley lejárata, ami a két floridai partszakaszt köti össze. Szerintem valahol odakint lehetett a Miccosukee Indián Rezervátum, csak fogalmam sem volt, merre.

Már sötétedett, és egyetlen jármű lámpája sem közeledett. Nagyjából tíz perccel azután, hogy elhaladtunk a Pete's mellett, lelassítottunk, és rátértünk egy földútra. Akkor először láttam valami halovány fényt. Az úttól nem messze, a sűrű bokrok rejtekében egy régi motel állt.

Olyan apró, régifajta motel volt tizenöt vagy húsz külön épületes szobával és zsalugáteres ablakokkal. A kivilágítatlan jelzés szerint Glades Motelnek hívták. Reméltem, hogy még működik. Egy motel jól jöhet. Biztos van egy vezetője. Talán esélyt kapok rá, hogy elmagyarazzam, mekkora hibát követtem el, és kérjek egy telefont.

A motelt azért építhették, hogy az utazók megállhassanak valahol a semmi közepén, de valamilyen oknál fogva nem tudott fennmaradni. A hepehupás és lerobbant parkolóba érve régi benzinkutat pillantottam meg, ami már nyilván az enyészeté lett. Néhány szobában égett a villany, az irodának tűnő helyiség viszont kihaltnak látszott.

A töltőállomások mellett elhaladva jobbra néztem, és egy csapat embert vettem észre. Köztünk és a motel között voltak. Haldokló táborúz körül ültek, rozsdás hinták, csúszdák és egy őskori körhinta társaságában. Úgy festett az egész, mint egy jobb napokat látott piknikezőhely.

A játszótér másik oldalán talán egy medence volt. Nem biztos, de mintha egy cseppnyi vizet sem láttam volna benne.

Balra kanyarodtunk, ahol hat vagy hét motor állt az épületek előtt. A pasas megállt az egyik mellett. Leállította a motort, és akkor hallottam meg őket.

Nevetés, káromkodás és két nő vitatkozásának zaja vegyült össze. Mintha a Steppenwolf *Magic Carpet Ride*-jét hallottam volna valamerről.

– Szállj le! – szólalt meg, miután felállt.

A lábtartókra állva átlendítettem a motoron a lábamat. A térdem kis híján beadta a kulcsot – valószínűleg az út és a rettegés kombinációjától –, de megtartottam magam. Meggazítottam a hátizsákomat, és felegyenesedtem. Gondoltam, hogy az lesz a legjobb, ha magabiztosan kezelem a helyzetet. Halálra voltam rémülve, csak marhárra nem akartam kimutatni. Ő lerúgta az oldaltámaszt, aztán leszállt a motorról.

– Szóval... mikor is tudsz visszavinni? – kérdeztem úgy, hogy még a saját fülemnek is szemtelenül csengett a hangom.

Nem válaszolt. Egyenesen a szemembe nézett, és ördögi mosolyt villantott rám. A bolt előtt is ezt a mosolyt láttam tőle? Nem emlékszem. Akkor hogyan nem vettem észre? A helyzet súlya hatalmas kősziklaként nehezedett rám.

Eszembe jutott, hogy egyszer, amikor Delia és Vince nem volt otthon, betoppant az egyik állítólagos barátjuk. Rávettem, hogy engedjem be a házba, hogy használhassa a telefont.

– Bízhatok bennem, drágaságom. Vinny, a nevelőapukád a barátom.

Ettől meg kellett volna szólalnia bennem a vészcsengőnek. Senki sem becézte Vince-t Vinnynek. Elhúztam a reteszt, és amikor

odavezettem a konyhába, ahol ott volt a falon az egyetlen telefonunk, a hajamnál fogva elkapott hátulról, hogy a repedezett linóleumra lökjön. Ekkor tudtam meg, hogy milyen az igazi félelem. Éreztem, hogy forróság kúszik felfelé a gerincemen.

Mielőtt bármi is történhetett volna, dörömböltek a bejárati ajtón. A szomszédunk volt az, Guido. Tényleg ez volt a neve. Legalábbis nekünk így mutatkozott be. Vince biztosra vette, hogy Guido egy tanúvédelmi programba került maffiózó. Egyáltalán nem illett a környékünkre, most pedig zajosan reklamált, amiért Vince barátja ráparkolt a fűvére.

Guido folyton ezt csinálta. Kiült a verandájára, és arra várt, hogy valaki csináljon valami rosszat, így nekiállhasson kötekedni. Egyébként nem bírtam őt, de abban a pillanatban zene volt a füleimnek a nagy szája meg a New York-i akcentusa.

A titokzatos férfi, aki még csak a nevét sem árulta el, a hátamra fordított, ráült a hasamra, egyik kezével befogta a számat, a másikkal pedig a fejem fölé tartotta mindkét csuklómat. Kikiabált Guidónak, hogy húzzon el, mert oda parkol a furgonjával, ahova szeretne. Guidónak a rendőrséggel kellett fenyegetőznie, hogy a pasas elengedje a kezemet, és egy laza mozdulattal leugorjon rólam.

Azt mondta, hogy ha bárkinek is szólok a történetekről, akkor vissza fog jönni, és befejezi, amit elkezdett. Azt válaszoltam, hogy a kettőnk titka marad, én egy szót sem fogok szólani. Nem esett bajom, nem történt semmi. Sohasem fogok róla beszélni, megbízhat bennem.

De beszéltem. Ahogy Delia és Vince hazaért, elmondtam nekik, ők pedig kihívták a rendőrséget. Miután megadtam a személyleírást, és elmeséltem, hogy nézett ki a furgon, Vince már tudta, kiről van szó. Egy Johnny Tillman nevű lecsúszott fickóról, aki a szülem törzshelyén szokta tölteni az időt, a Davie Boulevardon lévő

Smitty's bárban. Nem volt Vince barátja, viszont eleget beszéltek ahhoz, hogy megtudja a nevét. Fogalmam sincs, hogy rólam honnan tudott. Még sohasem láttam azelőtt, ám ő láthatott engem. Amikor a barátaim közül senki sem tudott hazahozni, néha átsétáltam a Smitty'sbe az iskolabusz megállójából, hogy megvárjam Deliát vagy Vince-t, akik szinte mindennap beugrottak egy sörre. Egy igazán kedves hölgy volt a tulajdonos. Adott nekem ingyen sült krumplit Fantával, míg a sarokban ülve írtam a leckémet.

Így, a semmi közepén ácsorogva, a háttérben a Steppenwolffal és a motoros gonosz mosolyával viszont annyira megbénított a félelem, hogy még a hölgy neve sem jutott eszembe. Egyvalamit azonban szerettem volna elfelejteni: Delia megjegyzését az eset után.

– Aki ennyire okos, mint te, hogy csinálhat ilyen elképesztő hülyeséget?

Annak idején próbáltam észérvekkkel mentetegetni magamat.

– De hát, Delia, hiszen ismerte Vince-t!

Még arról is próbáltam meggyőzni magamat, hogy az az ember ismerősnek tűnt. Ez viszont hazugság volt. Deliának igaza volt: sohasem csináltam még ekkora marhaságot.

Egészen egy órával ezelőttig.

Most egyedül vagy, kislány. Ezúttal nincs itt Guido.

Csak erre tudtam gondolni.

A motoros durván karon ragadott, és előrelökött.

– Gyere, ismerkedj meg az új családdoddal!

Családommal? Túl nagy sokkot kaptam ahhoz, hogy megpróbáljam kihámozni ennek a mondatnak az értelmét. Odamentünk a tábornótűz körül ülő emberekhez, és lassan elhalkult a korábbi zaj. Ahogy közeledtünk, elnyújtott füttyszó ütötte meg a fülemet, és minden irányból beszélások jöttek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Jaaaj, nézzétek, mit hozott nekünk Monster!

– Hé, Monster! Azt hittem, hogy a szőkékre és a hatalmas dudákra buksz.

– Ez aztán jó pénzt fog hozni. Meglesz a rezszi.

Aztán egy éles női hang sziszegett:

– Nem is tudom, mit gondoltál, hogy idehoztad ez az olcsó kis ribancot.

– Mi a baj, Willow? – vágott vissza neki egy nagyon is megfontolt férfihang. – Félsz, hogy talán tetszik majd Grizznek? Mindenki tudja, hogy a barnákat szereti, és biztosra veszem, hogy már elege van belőled.

– Baszd meg, Fess! Az anyádat és az apádat is. Ez túl vézna Grizznek, ráadásul csúnya is.

Helyes. Tartsanak csak véznának és csúnyának. Bárminek tarthatnak, csak jussak ki innen.

– Nem, egyik sem igaz rá, Willow – szólt közbe egy reszelős férfihang. – De ne aggódj, szívem! Már két éve együtt vagytok Grizzzel. Még egyetlen nővel sem bírta ilyen sokáig. Asszem, ez tényleg szerelem.

Willow ettől mintha megnyugodott volna. Olyan gyorsan történt a szóváltás, és olyan halványan égett a tűz, hogy nem tudtam arcot társítani a hangokhoz. Az elrablóm durván odalökött egy kopott kempingszékbe a többiek közé, aztán lehuppant mellém. Előrehajoltam, levettem a hátizsákomat, és beraktam az ölembe. Rájöttem, hogy nincs rajtam a poncsóm, és ostoba módon beugrott, hogy legalább az biztonságban van a könyvtárban. Átöleltem a táskámat, aztán körülnéztem, hogy szemügyre vegyem a környezetet.

– Hol van Grizz? – szólalt meg az elrablóm, akit valaki mintha Monsternek szólított volna. *Szörnyetegnek*. Jaj, istenem!